

butlletí ● 16/11/2016

Trump i l'amenaça de la nova dreta

La política de la classe dominant està immersa en una profunda crisi a mesura que la desil·lusió amb el sistema s'aguditza. Però aquest descontentament no ha d'anar a la dreta.

Les certeses polítiques convencionals estan sent escombrades. Els partits que creien tenir bases de suport massives i segures de cop i volta les estan perdent.

El "centre" polític s'està enfonsant. La profunda indignació —davant la crisi econòmica, l'estancament o el col·lapse dels nivells de vida, i una elit política antidemocràtica i irresponsable— està sortint a la superfície de maneres impredecibles.

El diari *Financial Times* va escriure després de la victòria de Donald Trump: "El poble nord-americà ha parlat —o potser cridat— i res tornarà a ser el mateix. El simple fet de la victòria del senyor Trump posa aquest a mig camí de l'eliminació d'un establishment que estava en gran mesura unit en el seu rebuig a la seva candidatura.

"Totes les enquestes van malinterpretar el públic nord-americà. En triar a un home que els votants sabien que era irrespectuós amb les subtils constitucionals d'EUA, Amèrica ha enviat a Washington l'equivalent electoral d'un terrorista suïcida. El mandat del senyor Trump és fer esclatar el sistema."

Més encertadament l'ambaixador francès a EUA va piular: "Tot és ara possible. Un món s'esfondra davant els nostres ulls."

La qüestió és si aquesta ràbia contra les grans empreses i l'elit política gira cap a l'esquerra o és aprofitada pels racistes i la dreta. Pot estimular impor-

tants nous moviments socialistes que ofereixin esperança o donar impuls als feixistes.

Aquesta és l'època de Trump i Jeremy Corbyn

El capitalisme no ofereix solucions, i és cada vegada menys creïble dir que amb només unes poques petites reformes es pot fer que funcioni en benefici de tothom.

Durant un període, als anys 50, circumstàncies especials van permetre que el sistema ampliés i oferís algunes millores, almenys per a una part de la gent corrent del món. Però això va passar fa molt de temps.

Avui en dia hi ha molts paral·lelismes amb la dècada de 1930, quan els moviments feixistes van aflorar en el context d'una devastadora crisi econòmica.

L'amenaça del feixisme s'ha de prendre molt seriosament.

El règim responsable de l'Holocaust va ser destruït, però el sistema que el va

crear encara viu. No obstant això, la dècada de 1930 no va ser només l'època de Hitler, Mussolini i Franco; al llarg d'ella també es van viure vagues de masses sense precedents a França i el punt més àlgid del moviment obrer nord-americà fins al moment.

També va veure la revolució espanyola i poderoses lluites obreres a Alemanya que podrien haver tancat el pas als feixistes i lluitat per un canvi socialista.

Un dels elements clau avui dia és el fracàs dels partits socialdemòcrates tipus PSOE; a l'Estat espanyol, Grècia, França i Gran Bretanya van implementar l'austeritat i han pagat un alt preu.

En alguns casos això ha impulsat partits més a l'esquerra com —durant un període— Syriza i Podem.

En altres llocs ha crescut l'extrema dreta, com el Front National de Marine Le Pen a França.

Els dirigents sindicals —que en general han frenat les lluites, tant a Europa com a Estats Units— també han

facilitat el creixement de la dreta.

Quan hi ha grans vagues la classe treballadora sent la seva unitat, i la seva ràbia s'adreça cap amunt contra la patronal i l'Estat.

Quan es reprimeix la lluita, és més fàcil que sorgeixi l'individualisme i la divisió.

És possible que proper 4 de desembre, el dirigent d'UKIP, Nigel Farage, lideri una marxa a Londres, al mateix temps que el feixista Norbert Hofer guanya les eleccions presidencials austríaques.

També és important dir que les àmplies similituds entre els esdeveniments a diferents països poden amagar diferències fonamentals.

La victòria de Donald Trump no és el mateix que el vot per abandonar la Unió Europea a la Gran Bretanya.

És cert que tots dos descansen sobre una profunda insatisfacció entre amplis sectors de la classe treballadora. Però hi ha un argument fortament progressista per oposar-se a la Unió Europea neoliberal, austericida i antimigrants.

Contradictòries

No hi ha cap argument progressista per donar suport a Trump.

Per molt contradictòries que siguin les raons de la gent, votar un empresari intolerant no és el mateix que votar en contra de la UE de la patronal.

Les eleccions presidencials d'Estats Units van tenir una participació del 57 per cent, seguint amb la tendència a llarg termini que la meitat de la població no vota. En el referèndum del Brexit, en contrast, hi va haver l'enorme participació del 72 per cent.

Tot i que la candidatura de Trump va allunyar molts líders republicans, el partit i els seus votants en gran mesura es van unir darrere d'ell. El Brexit va dividir el partit conservador per la meitat, amb molts ministres, activistes i votants que van donar suport a la campanya per la permanència.

Els partidaris més visibles a favor d'abandonar la UE eren racistes, no molt millors que Trump. Però altres eren més com els que es van sumar a la campanya d'esquerres de Bernie Sanders contra els acords comercials neoliberals.

Marine Le Pen, que podria guanyar la primera ronda de les eleccions franceses del proper any, va animar tant a Trump com el Brexit. Però el seu partit, el Front National, representa un perill diferent.

Trump va irrompre en la campanya al capdavant d'un dels principals partits existents. Le Pen està tractant d'escombrar aquests amb el seu propi moviment, organitzat i actiu. Trump segueix la tradició del famós-convertit-en-president-republicà, Ronald Reagan, i de populistes nord-americans que van guanyar molts vots i després es van esvaïr. Le Pen és una veritable feixista.

Algunes anàlisis amaguen aquestes diferències. Per exemple, molts articles han tractat d'explicar un augment del nacionalisme en termes psicològics. Diuen que el declivi industrial i la crisi econòmica han fet que una part de la classe treballadora, temerosa, es tanqués en si mateixa. Diuen que els drets civils i l'alliberament de les dones van fer que els homes blancs es ressentissin davant d'una relativa pèrdua de "privilegis".

"Ignorants"

Altres estableixen una falsa divisió en la societat. D'una banda hi ha els aïllacionistes retrògrads: els enfadats, els racistes, els "ignorants" i els pobres (o almenys els blancs pobres). De l'altra, les forces d'obertura: la Unió Europea (UE), el Partit Demòcrata nord-americà, la globalització i qualsevol persona progressista. Però això emmascara una veritable guerra de classes.

Les institucions del capitalisme neoliberal no són amigues dels que defensen la llibertat i la igualtat.

Els nacionalistes tòxics no són amics d'aquells que han patit els efectes de la globalització. El demòcrata Barack Obama va supervisar més deportacions que qualsevol altre president a través d'una frontera que ja està en gran part

emmurallada.

La UE estableix controls a les fronteres exteriors per evitar els suposats "migrants econòmics", "falsos sol·licitants d'asil" i "amenaces terroristes". Aquests mateixos mites van impulsar als racistes a Gran Bretanya contra migrants procedents de la UE. La islamofòbia —una forma "socialment acceptable" de racisme— de la brutal "guerra contra el terrorisme" també va crear un espai per a l'aparició d'expressions més radicals. Caricaturitzar la situació permet quedar impune una societat que fomenta la desesperació. I evita la qüestió de què podem fer al respecte. Enfrontar-nos a la realitat amb totes les seves contradiccions representa un desafiament enorme, però no impossible.

Boc expiatori

El boc expiatori racista pot aprofitar-se de les pors de la gent treballadora. Però poques persones treballadores ho accepten completament.

Moltes creuen que hi ha massa immigració en abstracte, per exemple, però defensen a immigrants reals, des dels seus companys de feina fins als nens refugiats. Se sent una debilitat en l'esquerra socialista i el moviment sindical. Però les sobtades onades de suport a Sanders i Corbyn han revelat una demanda molt més gran d'idees d'esquerres del que se sospitava anteriorment. Les protestes massives i les vagues semblen estar revivint a Estats Units. A Europa es mantenen a nivells molt baixos, encara que quan als treballadors se'ls dona l'oportunitat de lluitar ho fan amb entusiasme.

La situació pot canviar. Al llarg de la història de la classe treballadora, llargs períodes de declivi en les lluites s'han

alternat amb onades de vagues massives.

No hi ha cap garantia que això passi de nou, tot i que veiem indicis de lluita, fins i tot entre sectors que se suposava que no podien organitzar-se en sindicats, demostrant que aquesta opció no es pot descartar.

Potencial

França, on la situació actual sembla més desoladora, ho demostra clarament. L'autoritari president Charles De Gaulle va governar gairebé sense oposició, excepte la de la dura dreta, fins uns mesos abans de la major vaga general,

la de 1968. També, les vagues de masses a França, de principis d'aquest any, van ser un recordatori del poder de la classe treballadora, revitalitzant els debats sobre com desencadenar el seu potencial. Així com la crisi econòmica i la volatilitat política que aquesta produeix pot fer augmentar les oportunitats per a tals explosions.

Les persones són menys propenses a confiar en el sistema existent per salvar el seu futur i més propenses a mirar més enllà d'ell, d'una manera o una altra. És perillós imaginar (de manera complaent) que la dreta racista desapareixerà per si mateixa. També ho

és la desesperació que exagera la seva força i la nostra debilitat. Totes dues errades són receptes per la passivitat i poden ser letals.

En canvi, necessitem un moviment de masses contra el racisme, una oposició unitària contra els feixistes que s'alimenten d'ell, i una veritable alternativa al sistema que l'engendra.

*Article traduït del
Socialist Worker per Xoan Vázquez i
Paty Gómez*

Per què marx21.net?

El món està en crisi, econòmica, ecològica... i també política. Cal, més que mai, un canvi radical.

Els partits socialdemòcrates fa molt temps que no representen una alternativa al capitalisme. Els vells partits comunistes tampoc ho fan. I fins i tot partits com Syriza i Podem que van despertar moltes esperances han demostrat tenir grans limitacions.

Les persones que ens unim en marx21.net ens inspirem en una altra visió. Pensem que les solucions no arribaran mitjançant reformes, ni de la construcció d'espais alliberats. Cal una revolució socialista des de baix, on ha de jugar un paper clau la classe treballadora, amb tota la seva diversitat.

Ens identifiquem amb la tradició política del Corrent Socialisme Internacional, resumida en la crítica revolucionària al capitalisme; en la defensa de l'internacionalisme, antiimperialisme, autodeterminació dels pobles, antiracisme, alliberament de les dones i del col·lectiu LGTB+, defensa del medi ambient...; i la visió del socialisme com un procés d'autoemancipació.

Revolucions àrabs

Aquesta corrent ha sabut respondre als canvis des de la caiguda del mur de Berlín fins a les revolucions àrabs, des de l'auge de l'extrema dreta a Europa fins a la decepció amb Syriza. Segueix oferint una anàlisi clara i propostes

pràctiques per a les lluites reals, en cada vegada més països del món, des de Canadà fins a Corea del Sud.

Cada vegada que lluitem, se'ns plantegen dilemes: ¿Acceptem la meitat del pa, o lluitem per la barra sencera? Ens fiem de les institucions? ¿Rebutgem qualsevol tipus d'unitat amb gent que pensa de manera diferent? Aprendre de les lluites del passat —i el marxisme revolucionari és precisament una destil·lació d'aquestes lluites— ens ajuda a enfrontar-nos a aquestes qüestions.

Per això, ens proposem treballar com una xarxa d'activistes que col·lectivament es forma, debat, i participa en els fronts de lluita actuals aplicant les idees marxistes dins de les

mateixes.

Les crisis ens dificulten la vida de diferents maneres, però també creen una audiència més gran per les idees anti-capitalistes i revolucionàries, si sabem connectar amb ella.

Grup promotor marx21.net

Nota

Subscriu-te a la nostra llista de difusió:

<http://groups.google.com/d/forum/m21-boletin>

MIRA ELS FULLETS AL WEB:

El marxisme davant el mil·lenni

Aquest llibre recull textos que en Tony Cliff va escriure durant l'any abans de la seva mort, a l'abril de 2000. Són articles dirigits a organitzacions revolucionàries a Alemanya i a Turquia però, lluny de reflectir un intent d'imposar ordres des de dalt, el seu objectiu va ser ajudar activistes en aquests països a aplicar per si mateixos l'herència marxista al seu propi context. Abracen molts temes, des de la revolució russa de 1917 fins l'explicació de la seva derrota; des de la lluita contra el feixisme fins els mites i la realitat de la globalització; des d'explicar la necessitat d'una organització revolucionària fins a respondre als dubtes respecte a la possibilitat d'una revolució avui; entre molts altres.

En Cliff els va escriure de la manera en què parlava; de forma planera, amb anècdotes per demostrar els seus arguments.

Seguir llegint: <http://bit.ly/2f1srJn>

Racismo y clase

Uno de los desarrollos chocantes de la política europea, desde las revoluciones del este de Europa en 1989, ha sido el resurgimiento del racismo, tanto bajo la forma no oficial de partidos fascistas y racistas que recientemente han sido capaces de lograr avances electorales significativos (sobre todo en Francia,

Alemania y Bélgica) como bajo la forma oficial de intentos concertados de los gobiernos europeos de restringir aún más la inmigración, principalmente mediante ataques al derecho de asilo.

Esa Comunidad Europea más unida en la que los políticos burgueses e incluso muchos socialistas tienen puestas sus esperanzas será una Europa Fortaleza, con las puertas firmemente cerradas a unas masas empobrecidas de un Tercer Mundo que la mayoría de estados ex-estalinistas parecen en camino de aumentar.

Seguir leyendo:

<http://bit.ly/2fW9M3X>

¿Cuál es la tradición marxista?

Desde la muerte de Marx hemos visto surgir innumerables "marxismos" divergentes y contradictorios entre sí. La imagen de la URSS y del estalinismo ha llevado a que mucha gente vea el marxismo como lo opuesto a un proceso de liberación.

Es por esto que la pregunta de "Cuál es la auténtica tradición marxista" continúa teniendo relevancia hoy. Si bien la URSS cayó hace dos décadas, continúa influyendo en los debates. La identificación del socialismo básicamente con planificación y propiedad estatal forma parte del imaginario de gran parte de la izquierda.

Este folleto analiza las ideas de Marx distanciándose del rumbo seguido tanto por los partidos socialdemócratas como por el estalinismo. El marxismo es una teoría viva que se nutre de las experiencias y que tiene como objetivo la revolución de los trabajadores y trabajadoras. Este folleto recupera el socialismo entendido como la autoemancipación de la clase trabajadora que, al liberarse a sí misma, se transforma y se hace capaz de transformar la sociedad.

Seguir leyendo:

<http://bit.ly/2fW7dPc>

Moviment

Telemarketing: huelga de 24 horas en todo el Estado: lunes 28-N

"Somos 96.000 trabajadores y trabajadoras en el sector. Si todos ponemos un poco de nuestra parte, nuestras movilizaciones tendrán aún más repercusión."

Leer más: <http://www.cgt-telemarketing.es/blog/821-negociacion-convenio-a-la-huelga-el-lunes-28-de-noviembre.html>

Concentració:
Aturem la guerra a Síria

dijous, 17 de novembre, 19h

Plaça Sant Jaume, Barcelona

Convoca: Plataforma Aturem la Guerra

Més informació:

<http://www.aturemlaguerra.org/?q=node/313>

Es planifiquen concentracions el tercer dijous de cada mes:

15 desembre 2016, 19 gener 2017, 16 febrer 2017, 16 març 2017 i 20 abril 2017